

hver Lejlighed at blive forbigaaet af Folk som Balduin Hansen, Karl Holm og nu maaske af Pastor Gaardbo, en ganske fremmed Mand. I næsten et Aarhundrede var vor Familje den førende her paa Egnen. Bedstefar sad i Stænderforsamlingen. Far var den første fynske Godsejer, der offentlig vedkendte sig moderne liberale Anskuelser. Mine egne Fortjenester som teoretisk og praktisk Landmand tillader du mig forhaabenlig at tie om. Men nu er det glemt altsammen. Naar der skal vælges til Aamtsraadet, eksisterer jeg ikke for mit eget Parti. Jeg bringes ikke i Forslag engang. Fars Plads i Landhusholdnings-Selskabets Bestyrelse gav de til Forpagter Holm, og i Stedet spiser man mig nu af med den skidt Formandsstilling i Ungtyreskuet, som der saagu' ikke er stor Stads ved. — Naa, jeg er vant til at bære Modgang; men jeg kan med Sandhed sige, at jeg har maattet betale min politiske Overbevisning dyrt. Siden jeg første Gang var Stiller for Møller Jensen har saa at sige alle mine Standsfæller vendt sig fra mig. Baron Brahe hilser mig ikke mere, naar vi mødes. Du veed, at det paa et hængende Haar var kommen til Duel imellem os i den Anledning. Og alligevel bliver jeg af mit eget Parti systematisk udelukket fra alle Tillidsposter. Det er en fuldkommen Sammensværgelse — anderledes kan jeg ikke se paa det.«